

Wyrok z dnia 26 stycznia 2000 r.

I PKN 489/99

Przejęcie zadań dydaktycznych w zakresie kształcenia uczniów przez inną szkołę stanowi przejęcie części zakładu pracy przez innego pracodawcę (art. 23¹ KP) i nie oznacza wewnętrznych zmian organizacyjnych dotychczasowego pracodawcy, uzasadniających rozwiązanie stosunku pracy na podstawie art. 20 ust. 1 Karty Nauczyciela.

Przewodniczący SSN Walerian Sanetra, Sędziowie SN: Zbigniew Myszkowski (sprawozdawca), Andrzej Wasilewski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 26 stycznia 2000 r. sprawy z powództwa Marka G. przeciwko Szkole Podstawowej Nr 6 w C. o przywrócenie do pracy, na skutek kasacji strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie z dnia 23 lutego 1999 r. [...]

o d d a l i ł kasację i zasądził od pozwanej Szkoły Podstawowej Nr 6 w C. na rzecz powoda kwotę 100 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Okręgowy-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie wyrokiem z dnia 23 lutego 1999 r. orzekł o przywróceniu powoda Marka G. do pracy w pozwanej Szkole Podstawowej Nr 6 w C. na dotychczasowych warunkach pracy i płacy oraz zasądził na jego rzecz od strony pozwanej kwotę 1574,48 zł, pod warunkiem podjęcia pracy w terminie 7 dni od daty wydania wyroku, tj. w istocie rzeczy zmienił zaskarżony przez powoda wyrok Sądu Rejonowego-Sądu Pracy w Ciechanowie z dnia 16 listopada 1998 r. [...] oddalający jego powództwo o przywrócenie do pracy w Szkole Podstawowej [...] w C. W sprawie tej ustalono, że powód pracował jako nauczyciel mianowany od 1 września 1984 r. do 31 sierpnia 1996 r. w pozwanej Szkole, w której uczył techniki. Z dniem 31 sierpnia 1996 r. rozwiązano z nim stosunek pracy na podstawie art. 20 ust. 1 Karty Nauczyciela z powodu zmian organizacyjnych, po-

legających na zmniejszeniu liczby oddziałów w pozwanej Szkole z 48 do 42, co wpłynęło na zmniejszenie liczby godzin lekcyjnych, w tym techniki nauczanej przez powoda. Oddalając powództwo o przywrócenie do pracy Sąd ten uznał, że rozwiązanie z powodem stosunku pracy nastąpiło zgodnie z dyspozycjami art. 20 ust. 1 Karty Nauczyciela i nie naruszało trybu związkowej konsultacji oraz dodatkowo wskazał, że powód ukończył Pedagogiczne Studium Techniczne, co uprawnia go jedynie do praktycznego nauczania zawodu w zasadniczych i średnich szkołach zawodowych, a nadto nie legitymuje się kwalifikacjami uprawniającymi do nauki innych przedmiotów w pozwanej Szkole.

Wyrokując reformatoryjnie Sąd drugiej instancji uznał, że do zmniejszenia liczby oddziałów w pozwanej Szkole doszło wskutek wprowadzenia nowego podziału terytorialnego przez organ nadzorujący, wskutek czego 130 uczniów, głównie z poziomu klas objętych nauczaniem przedmiotu prowadzonego przez powoda, przeszło do Szkoły Podstawowej Nr 7. Takie przejście części uczniów do innej szkoły wiązało się z przejęciem części prowadzonej działalności oświatowej, co odpowiada pojęciu przejścia części pozwanej szkoły przez nowoutworzoną placówkę oświatową w trybie art. 23¹ KP i powodowało, że powód z mocy art. 23¹ § 2 KP stał się pracownikiem nowej szkoły, co wykluczało możliwość zwolnienia go przez dotychczasowego pracodawcę na podstawie art. 20 Karty Nauczyciela.

W kasacji pozwanej Szkoły podniesiono zarzut naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 23¹ KP i przyjęcie, że miało miejsce przejście części pozwanej Szkoły przez inną szkołę w trybie tego przepisu. Zdaniem skarżącej zwolnienie powoda nastąpiło wskutek przeniesienia 130 uczniów do innej szkoły na podstawie oświadczeń rodziców złożonych w pozwanej Szkole w momencie podjęcia przez Radę Miejską C. uchwały w sprawie określenia obwodów szkolnych szkół podstawowych C. Ponadto nie doszło do przejścia zadań pozwanej Szkoły przez Szkołę Podstawową Nr 7, do której nie przechodziły całe klasy, ale niektórzy uczniowie z poszczególnych klas oraz nie byli przejmowani nauczyciele, a jedynie niektórzy spośród nich znaleźli zatrudnienie w tej Szkole w efekcie naboru prowadzonego przez dyrektora tej placówki.

W odpowiedzi na kasację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, argumentując, że w rozpoznawanej sprawie miało miejsce przejście części pozwanej Szkoły przez inną placówkę oświatową, która przejęła

w trybie art. 23¹ KP znaczną liczbę uczniów oraz funkcje i zadania oświatowe związane z ich dalszym kształceniem.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 393¹¹ KPC Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w granicach kasacji, które wytyczała wskazana w skardze kasacyjnej podstawa kasacji oraz jej uzasadnienie (art. 393¹ i 393³ KPC). Skarżąca sformułowała wyłącznie ogólny zarzut naruszenia prawa materialnego - art. 23¹ KP i to bez wskazania konkretnej jednostki redakcyjnej tego przepisu. Tymczasem zawiera on kilka paragrafów, a nie jest zadaniem Sądu Najwyższego domyślanie się, jaką konkretnie normę prawa materialnego zawartą w art. 23¹ KP miał naruszyć Sąd drugiej instancji, który w szczególności uznał, że do zmniejszenia ilości oddziałów w pozwanej szkole doszło na skutek wprowadzenia przez organ nadzorujący nowego podziału ulic, co w konsekwencji spowodowało przejście ponad 130 uczniów do nowoutworzonej szkoły, głównie z poziomu klas objętych nauczaniem techniki, której nauczał powód. Brak kasacyjnych zarzutów naruszenia konkretnych przepisów prawa procesowego wyłączał dopuszczalność merytorycznej weryfikacji dokonanych ustaleń faktycznych, które zgodnie z utrwaloną judykaturą stały się miarodajne i wiążące przy rozpoznawaniu kasacji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 marca 1997 r., I PKN 58/97, OSNAPiUS 1997 nr 22, poz. 436). W szczególności Sąd Najwyższy nie miał podstaw prawnych do zwerifikowania odmiennych twierdzeń faktycznych pozwanej Szkoły, jakoby do przejścia znacznej liczby jej uczniów doszło wskutek wyboru nowej szkoły dokonanego przez ich rodziców.

Przejęcie na skutek decyzji organu nadzorującego działalność szkół podstawowych części zadań dydaktycznych pozwanej szkoły przez nową placówkę oświatową nastąpiło w ocenie Sądu drugiej instancji w okolicznościach określonych w art. 23¹ KP i z mocy prawa wykluczało zwolnienie powoda przez pozwaną szkołę w trybie art. 20 ust. 1 Karty Nauczyciela. Sąd Najwyższy podzielił to stanowisko, uznając, że przejęcie zadań dydaktycznych w zakresie kształcenia znacznej liczby uczniów przez inną szkołę podstawową mieści się w kodeksowej formule przejęcia części zakładu pracy przez innego pracodawcę w trybie art. 23¹ § 1 KP i nie stanowi wewnętrznych zmian organizacyjnych dotyczących dotychczasowego pracodawcy, które mogły uzasadniać zwolnienie nauczyciela z pracy na warunkach określonych w art. 20 ust.

1 Karty Nauczyciela. Zresztą niepowołanie w kasacji zarzutu naruszenia art. 20 ust. 1 Karty Nauczyciela powodowało, że Sąd Najwyższy nie mógł oceniać, czy doszło do naruszenia tego przepisu przez ustalenie, że miało miejsce przejęcie części zadań dydaktycznych pozwanej Szkoły i funkcji pracodawcy przez inną szkołę w trybie art. 23¹ § 1 KP.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy oddalił kasację na podstawie art. 393¹² KPC. Sąd Najwyższy zwrócił uwagę Sądowi Okręgowemu, że przy uwzględnieniu apelacji Sąd ten powinien użyć procesowej formuły reformującej wyrok Sądu pierwszej instancji, a zatem zgodnie z art. 386 § 1 KPC orzeczenie co do istoty sprawy powinien poprzedzić formułą o zmianie zaskarżonego wyroku.

=====